

[Karen Højte Jensen]

des, at faldet i antal borgere i den erhvervsaktive alder er reduceret; dette må jo siges at være noget positivt.

Disse ændringer i befolkningstal og -sammensætning må nødvendigvis afspejle sig i kommunens udgiftsniveau og udgiftssammensætning. En tilpasning til denne udviklingstendens er selvfølgelig en vanskelig proces, men der er på den anden side næppe tale om en overraskende ændring af tallene. Kommunen er gennem flere år blevet gjort opmærksom på, at den stod over for nogle store økonomiske udfordringer. Man kan stille det spørgsmål, om det ikke har knebet med den politiske vilje til at tage fat på de økonomiske problemer.

Københavns kommune har i mange år ført en noget erhvervsfjendtlig politik, som har drevet virksomhederne bort fra kommunen. Ved at begrænse virksomhedernes etablerings- og udvidelsesmuligheder har man tvunget mange arbejdspladser bort, men ønsker man et godt skattegrundlag i en kommune, må det også gøres attraktivt for gode skatteydere at bo i kommunen.

På det boligpolitiske område har man satset på almenyttige boliger og gjort det vanskeligt for private bygherrer at opføre boliger. På grund af interne politiske stridigheder har det ofte været vanskeligt at opnå de fornødne tilladelser.

Ser vi på Københavns kommunes udgifter, kan der først og fremmest peges på det meget store personaleforbrug. Tallet for Københavns kommunes administrative personale på 16,5 pr. 1.000 indbyggere er betydelig højere end tallet for andre kommuner, som til sammenligning kan nøjes med 8,3. Nok har Københavns kommune visse særlige forhold, men disse kan næppe begrunde en så voldsom forskel.

Inden for sygehussektoren er de københavnske sygehuse ofte stærkt specialiserede. De har derfor større driftsudgifter end de amtskommunale sygehuse, men til gengæld har de københavnske sygehuse forholdsmæssigt flere ansatte pr. sengeplads.

Alt i alt er der i Københavns kommune et behov for en grundig analyse af forholdene, således at man også i denne kommune kan iværksætte en tilpasning til udviklingen.

Indenrigsministeren har efter forhandlinger med Københavns kommune anmodet AKF om at foretage en undersøgelse af Kø-

benhavns kommunes særlige sociale udgiftsbehov. En rapport herfra, som foreligger 1. februar næste år, skal give grundlag for en eventuel nyvurdering af, hvorvidt der er behov for at ændre i statens tilskudsordning og i udligningssystemet.

At Københavns kommune har problemer, er forståeligt – det er en stor kommune med specielle forhold. På den anden side er mange af disse problemer selvskabte. København har i kraft af sin position som center for statens, finansverdenens og erhvervslivets institutioner en stor tiltrækningskraft. Det er disse gode muligheder, som byens styre gennem flere år nok ikke har været tilstrækkelig opmærksomt på.

Det mere principielle spørgsmål, som ligger bag den løbende debat, er, hvorvidt staten skal træde til og give kommunen kunstigt åndedræt i form af ekstraordinære økonomiske ressourcer. Vi bør være uhyre varsomme med at lade staten optræde som økonomisk redningsmand. På lang sigt ville dette kunne skabe betænkeligt præcedens for, at staten skal træde hjælpende til på grund af mindre hensigtsmæssig kommunal administration.

Københavns økonomiske problemer har længe været kendte, og deres løsning må først og fremmest klares internt, men som også indenrigsministeren nævnedes, vil der til foråret på basis af AKFs analysearbejde og i forbindelse med en eventuel omlægning af visse sociale refusioner til bloktilskud blive lejlighed til en nyvurdering af Københavns kommunes økonomi, herunder også byrdefordelingen.

Til slut skal jeg sige, at kristeligt folkepartis ordfører i denne sag, hr. Steffensen, desværre ikke var i stand til at være til stede, men at kristeligt folkeparti tilslutter sig mine konklusioner.

Svend Erik Hovmand (V):

Udgangspunktet for en drøftelse af Københavns kommune og dens problemer må være en vurdering af København i forhold til andre kommuner. Det er umiddelbart klart, at byen som hovedstad har både nogle fordele og nogle ulemper, som andre ikke har. Det er også rigtigt, at befolkningsstrukturen er noget anderledes, end tilfældet er for gennemsnittet af landets kommuner i øvrigt.